

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται είδι δεκτοί πάντες δημοσιούνται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνιῶν. Ἀγγελία μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονομίσματα παντὸς ἔθνους προπληρωτέαι.

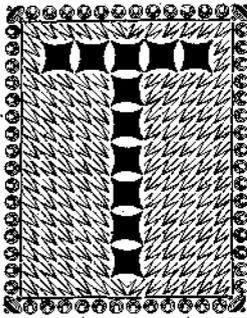
Ἐκάστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβωτια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωραῶν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς εἴσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Κυνοσάργου ἀριθ. 34 καὶ ἐν τῷ Θεάτρῳ Κωμωδιῶν.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτέρ. δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν οὐρανῶν. Περὶ γεωγονίας ὑπὸ Φρίκ. — Ἐκ τῆς παλαιῆς φυσικῆς σχολῆς, ὑπὸ Ροῦ. — Ἀλφόνσου Λαμαρτίνου. — Ἡ Ἑσπέρα (ποιητικὴ μελέτη) ὑπὸ Στ. Βάλθη. — Ὁ Τρελλός, (καινῶνικὴ σελίς) ὑπὸ Κυρ-Κοσ. — Ἐκδρομὴ εἰς Ἄνδρον ὑπὸ Ζαυγῶλη. — Οἱ τίτλοι τῆς γυναίκος ὑπὸ Ροῦ. — Ἀκροστιχίς ὑπὸ Ἰω. Σαραμαντῆ. — Τὸ λουλούδι ὑπὸ Στ. Μπράντζ. — Ἡ ἀρετὴ ὑπὸ Κλ. Βασταρδάκη. — Ἀφιέμοι γνώσεις. — Πρόχειρος δοκιμασία τῆς ποσότητος τοῦ ὕδατος. — Ἐπιστημονικὸν παίγιον. — Περὶ ἔργον πείραμα βοτανικῆς φυσιολογίας. — Διὰ τοὺς ἐφευρέτας κτλ. — Αἰνίγματα. — Ἀγγελία.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΓΕΩΓΟΝΙΑΣ

Ἡ πρώτη ἀπὸ τῶν ἀπρωτογόνων πετρώματα, τὰ σχηματίσαντα τὸ πρῶτον στερεὸν στρώμα τοῦ γήινου φλοιοῦ, ἦσαν: 1ον ὁ Γρανίτης, συνιστάμενος ἐκ τοῦ μαρμαρυγιου ἐκ τοῦ χαλαζίου καὶ ἐκ τοῦ ἀστρίου. 2ον ὁ Γνεύσιος, συνιστάμενος ἐκ μαρμαρυγιου πλεονάζοντος καὶ ἀστρίου καὶ 3ον οἱ χλωρητικοὶ σχιστόλιθοι, συνιστάμενοι ἐξ ἀργιλλωδῶν οὐσιῶν καὶ πλείστων μεταλλούχων. Ἐν τούτοις τῇ παρελευσεὶ πλείστων αἰώνων καὶ τῇ προόδῳ τῆς φύσεως, οἱ ἄτμοι τῶν ἐξαερωθεισῶν συστατικῶν τῆς Γῆς μετεβάλλοντο εἰς βρώδη κατάστασιν. Τῶν ὑλῶν δὲ τούτων, πιπτουσῶν καθ' ἄδράς σταγόνας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αἱ μὲν βαρύτεραι τῶν ὁποιῶν ἔχθη ἐκ δυσξηράσεως ἐτι καὶ νῦν παρουσιάσθησαν, ἀπέτελεσαν ζύμην εἰς παραγωγὴν νέων πετρωμάτων, αἱ δ' ἐλαφρότεραι, οὐσαι καὶ πλείοτεραι, μετεβάλλοντο αὐτῆς εἰς ἀτμούς ἐπὶ τοῦ καίοντος ἐκείνου ἐδάφους οὗτοι δὲ, πηδῶντες εἰς τὰν ἄνωτατα στρώματα τῆς βαρείας ἐκείνης ἀτμοσφαιρας καὶ πηγνύμενοι εἰς ὕδατα 100^α θερμότητος, μετεβάλλοντο εἰς βροχάς, αἱτινες αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πίπτουσαι εὐκόλως ἐξητμίζοντο καὶ ἐν τῷ ἄνωτάτῳ αὐτῆς στρώματι ἀνερχόμεναι ἐρευστοποιούντο πάλιν εἰς βροχάς ὅπως αὐτῆς ἐξατμισθοῦν. Ἡ ἀλλήλοδιαδόχος αὕτη χημικὴ καὶ μηχανικὴ ἐνέργεια τῶν στοιχείων, παρήγαγε μὲν φρικώδεις καταιγίδας, συνετέλεσάν ὅμως εἰς τὴν περαιτέρω ψύχρανσιν τῆς γήινης σφαιρας, ἥτις τέλος παρουσιάσθη βρώδης.

Ἡ χημικὴ ἐνέργεια τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἀποτελεσάντων παλιρροίας καὶ χειμάρρους, συνετέλεσεν εἰς τὴν κατατριβὴν τῶν γρανιτωδῶν πετρωμάτων καὶ ἐκ τούτου προέκυψαν ἀργιλλοὶ καὶ ἀργιλλικοὶ σχιστόλιθοι, ἀλλὰ καὶ βύακες μεταλλικῶν ἀλάτων χαλικίτου καὶ διττανθρακούχων τιτάνων, ἐκ τῶν ὁποιῶν πηξήθη ὁ φλοιὸς τῆς σφαιρας. Μετὰ τὰς ἀναστατώσεις δὲ τῆς πρώτης ταύτης γιγαντομάχου περιόδου ἡ φύσις ἐφάνη περιορισθεῖσα εἰς ὑπεράττην σιγὴν, ὅπως παρασκευασθῆ πρὸς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς δημιουργίας ὀργανικῶν ὄντων σκότος δ' ἐκάλυπτε τὸν ὑδάτινον ὄγκον τῆς Γῆς, ὅπερ ἐκέχυτο ἐν τῇ πυκνῇ καὶ ὕγρα τῆς ἀτμοσφαιρας, τὴν ὁποιῶν δ' Ἡλίου δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ διασχίσῃ ὅπως φάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γήινου φλοιοῦ, ἀλλ' ἐθερμάνειεν ὑπερ-

βαλλόντως. Ἦρξάτο δὲ ἡ φύσις κατασκευάζουσα πρῶτον τὴν κατάλληλον κατοικίαν τῶν ὄντων αὐτῶν, διότι κατὰ τὴν γεωγονικὴν ταύτην περίοδον ἤρξάτο ἡ παραγωγὴ στρωματωδῶν τῆς Γῆς πετρωμάτων, σχηματισθέντων ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν καθιζήσεως τῶν ἐν τοῖς ὕδασι περιεχομένων ὀρυκτῶν ὑλῶν.

Οὕτως ἡ γήινη σφαῖρα οὐσα τὸ πρῶτον νεφελοειδῆς ὄηλ. ἀτμώδης, ἐνθ' εἶτα περὶ τὸν πυρῆνα τῆς κατέστη βρώδης, ἤρξάτο νὰ στερεοποιηθῆται: πᾶσαι δὲ αἱ ὕλαι τῆς δὲν ἐρευστοποιήθησαν οὐδ' ἐστερεοποιήθησαν συγχρόνως, ἀλλ' ἐν διαφόρῳ θερμοκρασίᾳ ἐκάστη, ἐπομένως καὶ ἐν διαφόρῳ χρόνῳ, καθ' ὅσον οὐδὲ τὴν σήμερον ἐτι ἡ τε βευστοποίησις καὶ ἡ στερεοποίησις ἐπετελέσθη. Ἡ δὲ ψύχρανσις ἐξακολουθοῦσα, κατέστησε τὸν μὲν ὄγκον τῆς σφαιρας ἥττονα, τὴν δὲ στερεοποιουμένην μάζαν τοῦ πυρῆνος τῆς μείζονα. ἐκ ταύτης δ' ἐσχηματίσθησαν πετρώματα, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἐσωθεν τοῦ φλοιοῦ ἐξερευστογόμενων ὑλῶν, αἱτινα καὶ πυριγενῆ ἐκλήθησαν, τὰ δὲ ἐκ τῆς καθιζήσεως ἢ κατακρημνήσεως ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἐν τῇ πυκνῇ ἐτι ἀτμοσφαιρᾷ τῇ ἀργότερον βευστοποιηθείσῃ ὀρυκτῶν ὑλῶν, αἱτινα καὶ ὕδατογενῆ ὀνομάσθησαν. Καὶ τὰ μὲν πυριγενῆ, σχηματισθέντα πρότερον ἀκανονίστως, ὀνομάσθησαν καὶ ἀστρωτα πετρώματα, τὰ δὲ ὕδατογενῆ, κανονικῶς ἐκ βαθμιαίας καθιζήσεως παραχθέντα, ἐκλήθησαν ἐστρωμένα ἢ στρωματώδη πετρώματα. Ταῦτα δὲ καίτοι ὄφειλον νὰ κῆνται ὀριζοντιῶς ἐπὶ τῶν πρώτων, ἐνεκεν ὅμως τῶν συνεχῶν ἐκρήξεων ἐκ τοῦ κεντρικοῦ πυρὸς τοῦ γρανίτου, τράχιτου, βασάλτου ἢ βύακος (λάβας), πολλοῦ διετροπήθησαν μετετοπισθῆσαν ἢ ἀντικαταστήθησαν καὶ ἀπόλεσαν τὴν ὀριζοντιαν θέσιν των.

Καὶ τὰ μὲν πυριγενῆ πετρώματα ἐσχημάτισαν ὄρη μεγάλα ἢ μικρὰ καὶ νήσους, κατασταθέντα ἤδη στάδια πρὸς μεταλλωρυχείαν: τὰ δὲ ὕδατογενῆ ἐσχημάτισαν κοιλάδας καὶ πεδιάδας, αἱτινες καίτοι μετετοπισθῆσαν καὶ ἠλλοιώθησαν, κατεστάθησαν ἀρχῆθεν αἱ κοιτίδες τῆς δημιουργίας τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἥτοι τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, πρὸς δὲ καὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεως αὐτῶν, ἥτοι ὑπῆρξαν καὶ στάδια τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας. Δέον δὲ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ πρώτη ὀργανικὴ ζωὴ ἀτελεστάτη οὐσα, ἤρξάτο νὰ ἐπιβάλληται ἐν τοῖς ὕδασι, αἱτινα ἐκάλυπτον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ μείζον μέρος τῆς ἐπιφάνειας τῆς γήινης σφαιρας, ὅτε τὰ ὕδατα ταῦτα ἐψυχράνθησαν ἀρκούντως, ὥστε νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἔπαρξιν ὀργανικῶν ὄντων. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ὕδατογενῆ, ἐν οἷς κατὰ διαφόρους περιόδους ἀνεπτύχθη διάφορος ὀργανικὴ ζωὴ, προβαίνουσα ἐκ τῆς ἀτελείας εἰς τὴν τελειότητα, ἐπαθον πολλὰς ἀναστατώσεις, τὰ ἐν αὐτοῖς γεννώμενα ὀργανικὰ ὄντα κατεπλακώθησαν, τὰ προγενέστερα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, καὶ ἀπελιθώ-

θησαν, εισχωρησάντες εις τους πόρους των δντων εκείνων υλης ανωργάνου υδατώδους αι απολιθώσεις δ' αὐται εινε λειψανα των ζησαντων κατα τας γεωλογικας περιόδους οργανικών δντων.

Ενεκα τούτου αι απολιθώσεις αὐται, ανευρισκόμεναι νυν, δηλοῦν οὐ μόνον την ηλικίαν των στρωματώδων πετρωμάτων και την τάξιν των άλλων και την ιστορίαν της Γης και της επ' αὐτης αναπτυχθείσης οργανικής ζωής. Ὅσον δε αρχαιότερα εινε τα υδατογενή πετρώματα, τόσο τα εν αυτοις απολιθώματα, απλούστερον τον οργανισμόν έχοντα, εινε ολιγώτερα και διαφέρουν πλειοτέρων των οργανικών δντων της περιόδου ἡμῶν διότι η κατα πρώτον φανεῖσα οργανική ζωή, απλουστάτη τον τε οργανισμόν και την σύστασιν, προέβη βαθμηδόν κατά την διέλευσιν του άπειρου χρόνου εις βελτιώσιν μειζονα κατά ποσόν, ποιόν η μέγεθος, αναλόγως του χρόνου τούτου. Διαιρουνται δε τα υδατογενή η στρωματώδη πετρώματα εις συστήματα, των οποίων εκαστον διερμορφώθη εις ιδίαν γεωλογικην περίοδον διαμορφωθέντων δε των συστημάτων τούτων εις τέσσαρας μεγάλας χρονικας περιόδους, διηρέθη και η από της παραγωγής των αρχικών πετρωμάτων μέχρι της συντελείας των τελευταίων, εν οις παρήχθη και ο άνθρωπος, ιστορία της Γης εις τέσσαρας γεωλογικας περιόδους.

Τα κατά την πρώτην περίοδον, κληθείσαν και μεταβατικήν, συντελεσθέντα πρωτογόνα υδατογενή πετρώματα, άτινα και μεσοταγή η μεταβατικά καλούνται, ως ημοιάζοντα προς τα εφ' ών κείνται κατά την κρυσταλλώδη ύφην των και τα ύφ' α κείνται κατά το περιεχόμενον, περιέχουν άργιλλικόν σχιστόλιθον, φαιόν λεπταμίτην (grauwacke), και εν γενει σύγκεινται εκ σχιστολίθων, τιτανολίθων και άμμολίθων. Τών τιτανολίθων οι μὲν εινε κεχρωματισμένοι, οι δ' έχουν φλέβας μόνον διαφόρων χρωμάτων, και εις τούτων κατασκευάζονται μαρμαρα οικιακής χρήσεως εν αυτοις δ' εύρισκονται και μεταλλικαι φλέβες εκ μολύβδου, χαλκού, άργύρου και ψευδαργύρου. Αι εν τοις πετρώμασι τούτοις τυγχάνουσαι απολιθώσεις εινε ζώνων θαλασσιών αρχηγόνου εποχής, οια σήμεραν δεν υπάρχουν εν φ' δε η ζωής κατά την περίοδον ταύτην υπήρξε πτωχή, η χλωρίς, εν αρχή άόρανης ούσα, έχεν εν τέλει τον χαρακτήρα του μαγαλείου. Διότι η μεγίστη της Γης θερμοκρασία και η σταθερά της άτμοσφαιρας υγρασία, ούσαι γενικαι καθ' όλα τα γήινα πλάτη, συντέλεσαν εις την καταπληκτικήν ανάπτυξιν μεγαλοπρεπούς φυτείας καλυψάσης την γήν άπασαν και εκ πελωρίων και πολυπληθών δένδρων συνισταμένης. Επελθουσών δε μετά αιώνας γήινων αναστατώσεων και καθιζήσεων του εδάφους, τα φυτά εκείνα κατεπλακώθησαν και απέτελεσαν τους λιθάνθρακας, οτινες οὐδέν άλλο εινε η άπνηθρακωμένα και απολιθωμένα φυτά.

Ενφ' δε κατά την πρώτην ταύτην γεωλογικην περίοδον η Γη κατείχετο μάλλον υπό ζώνων θαλασσοθίων και ιδίως μαλακοστράκων και ιχθύων, κατά την δευτέραν κατείχετο μάλλον υπό χερσαίων και ιδίως έρπετων μορφής αλλοκότου και μεγέθους τεραστίου, μη ζώντων πλέον. Συντελέσθη δε το μὲν πρώτον αὐτης πέτρωμα εκ πυριγενών και υδατογενών τοιοῦτων, δι' ών κατεπλακώθη το προηγούμενον άνθρακοφόρον, το δ' επί τούτου δευτέρον εκ ποικιλοχόρου ψαμμολίθου και κογγυλιοφόρου τιτάνου και εκ στοιβάδων θαλασσιού άλατος, καταστάτους όρυκτου. Επί τούτου έσχηματίσθη νέον πέτρωμα συσταθὲν εκ πετρών από της θαλάσσης αποτιθέντων και συγκειμένων εκ στοιβάδων άλσπαλλήλων άργίλλου και τιτάνου εἶχε δε τούτο χρώμα φαιόν η κυανίζον και λευκόν η κιτρινίζον, εἶς οὐ εἶχονται ἤδη αι λογογραφικαι πλάκας. Περιέχει δε και απολιθώσεις φυτών και ζώνων ιδιαίτερου οργανισμού και πρό πέντων έρπετων θαλασσιών, μεγέθους και διαστάσεως έκτάκτου. Επισυμβάσαι εἶ νέαι έρπύξεις πυριγενούς υλης εκ της διηνεκούς ψυχράσεως, τα μὲν τρία ταῦτα πετρώματα

ἠνωρθώθησαν το δε υπερτερὲν τέταρτον, κρηταικὸν κληθὲν, κατετίθη όρίζοντιώς. Έσχηματίσθη δε τούτο εκ καθιζήσεων άνθρακούχου τιτάνου, περιεχομένου εν τῷ υδατι, δι' οὐ συνελήφθησαν τα αναριθμητα ζωήφυτα και τα όστρακοδέρμα και έσχημάτισαν το όρυκτόν αὐτῶν κάλυμμα, όντος του θαλασσιου τούτου υδατος κεκορεσμένου τιτανούχων άλλάτων.

Τα μετά ταῦτα σχηματισθέντα κατά την τριτογενή γεωλογικην περίοδον πετρώματα, υποδιαίρεθέντα εις τρία είδη, απέτελεσαν πολλῶν εκατοντάδων μέτρων πυκνότητα, η δε κατά ταύτην δημιουργία οργανικών δντων παρουσιάσθη όλως νέα διότι πάσα σχεδόν η ζωής και η χλωρίς κατά ταύτην παρουσιάζεται μεταβεβλημένη, τότε πρώτον εμφανισθείσης της ημοσταξίας των μαστοφόρων, των πτηνῶν και άλλων, μη εμφανισθέντων τείως ζώνων, προς δε και δένδρων άνθοφόρων, ταυτιζομένων μετά των άνθοφόρων των ἡμερῶν μας φυτών. Και αι μὲν θάλασσα πληροῦνται υπ' οργανικών δντων, ών τινα εκ των προημιουργηθέντων δεν υπάρχουν πλέον, τινα δε παρουσιάζονται υπό διάφορον μορφήν η δε επιφάνεια της Γης καλλωπίζεται και υπ' όπωρων ποικίλων και δένδρων δικοτυλιδώνων. Η δε άτμοσφαίρα καθαρισθείσα ἤδη και άπαλλαγείσα του καλύμματος των άτμών, αἴτινες δεν έπαυσαν τείως να την καλύπτουν, επέτρεψε την αύξησιν και πολλαπλασιασιν των πτηνῶν, διαπλασσομένων μετ' όργάνων πνευμονικών. **Φρίκ.**

(Έπεται το τέλος).

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΤΙΝΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

— Τι είναι τάφος ; — Μικρά τοποθεσία γῆς εν η άποσυντιθέμενον το σώμα του ανθρώπου εις πτητικὰς ουσίας, ανέρχονται αὐται κατά σπειράν ελαφρότερος εις χώρας ἡμῶν άγνωστος εἶτι.

— Τι δὲ ειναι πτητικαι ουσιαί ; — Αι άόρατοι δυνάμεις αι αποτελοῦσαι το σώμα, εἶς ών μερικαι μόνον εἰσι ἡμῶν γνωσταί, οἷον το θερμογόνον, όξυγόνον, άνθρακικόν όξύ, ηλεκτροισμός, μαγνητισμός, αἴζωτον κτλ.

— Τι ειναι στέφανος δια γεροντοκόρην ; — Σαρκαμῶς τιμῆς και άρετῆς.

— Τι είναι χαρά ; — Διάρρηξις της ἡσυχίας.

— Τι είναι θλίψις ; — Το έκχειλισμα της ευαισθησίας.

— Τι περιγαμνὴν φέρει έκαστος γεννώμενος ;

— Τῆς ιδίας αὐτου εἰμαρμένης.

— Τι είναι ούρανός ; — Κλίην του όφθαλμοῦ.

— Τι είναι αστήρ ; — Όδηγός του πνεύματος εις άγνωστους χώρας.

— Τι είναι όρος ; — Ύψωμα της πεδιάδος δια τα τετράποδα.

— Τι είναι εστία ; — Καταφύγιον του σώματος και του πνεύματος.

— Τι είναι πόλεμος ; — Αναγκαστική ελάττωσις του ανθρωπίνου γένους εν έλλείψει επιθυμίας.

— Τι είναι ειρήνη ; — Αφορμή αιτίας προς έριδα. Λέβης πληρούμενος άτμου μέχρι διαρρηξέως.

— Τι είναι μουσειόν ; — Συλλεκτήριον παρελθουσών άναμνήσεων.

— Τι είναι νεκροταφεῖον ; — Έκτεταμένος χώρος, ένθα μετά σπουδῆς κρύπτομεν τὰς άνοσίας μας, χωρίς να σκεπτόμεθα ότι μετ' άλλων άπασαι ψεύγουσιν εκείθεν.

— Τι είναι αδύνατον ; — Ό,τι έκαστος θέλει.

— Τι δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπον ; — Η άπελπισία.

— Τι είναι ξις ; — Η επανάληψις του αὐτου πράγματος.

— Τι μάλλον επιθυμει ο άνθρωπος ; — Το χειρότερον, την ζώνην.

— Τι δὲ δεν επιθυμει ; — Το καλλίτερον, την εγκατάλειψιν του βίου.

— Τι είναι συνείδησις ; — Η αλήθεια, η δικαιοσύνη και ο αλάθτος κριτής, δν οὐδέποτε σχεδόν ο άνθρωπος συμβουλεύεται εις τὰς ενεργείας του.

— Τι είναι μνήμη ; — Πνευματική αποθήκη.

— Τι είναι φαντασία ; — Πανόραμα του πνεύματος, εις ο δ άρέσκειται να τυρβάξη τούτο εν ώρα μελαγχολίας.

— Τι πράγμα εξουδετεροῖ τους πόνους μας, κόπους, και μελαγχολίας ; — Ο ύπνος.

— Τι πληρόνομεν με ειρωνείαν και πικρίαν ; — Τον ίατρον μετά τον θάνατον του συγγενούς μας.

— Τι είναι εγκλήμα ; — Περιπλοκή προς το άδιέξοδον.

— Τι είναι τρόμος ; — Αίφνιδια συνάντησις προς τον θάνατον.

— Πότε ο χρόνος είναι βραχύς ; — Εν ώρα τέρψεως.

— Και ποτε μακρός ; — Εν ώρα οδύνης.

— Τι είναι φόβος ; — Προειδοποίησις δυστυχίματος.

— Τι επιφέρει πάντοτε καλόν άποτέλεσμα ; — Η φρόνησις.

— Τι είναι περιφρόνησις ; — Άνοσσία.

— Τι είναι ευδία ; — Η προσέγγισις πασών των αισθήσεών μας προς τι.

— Τι είναι δυσωδία ; — Η απομάκρυνσις ἡμῶν από τινος.

— Τι είναι φύσις ; — Ο ρους της φύσεως.

Ρούς.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η ΕΣΠΕΡΑ

(Ποιητική μελέτη).

Σιγῶσα επανῆλθεν η έσπερα.

Έγώ επί των βράχων παραμένω, άκολουθῶ εἰς τον εύρον αἰθέρα το άσμα της νυκτός το αναβαίνον.

Η Άφροδίτη άργυρά προκύπτει, και κάτω ο αστήρ των έρωμένων το φῶς του το μυστηριώδες ρίπτει, τον τάπητα τον χλοερὸν λευκαίνων.

Τον ψιθυρον άκούω των κλαδίων εκείνης της φηγοῦ της μελαμφύλλου : Θα έλεγε τις περίεξ των μνημείων ότι σκιά τις πτερυγίζει φίλου.

Άλλ' αἴφνης, έκφυγοῦσα του αἰθέρος, κατέρχεται επί το μέτωπόν μου άκτις τις του νυκτερινου αστέρος, και ψαύει μαλακῶς των όφθαλμών μου.

Ὡ φῶς γλυκὴ πλανήτου διαπύρου, άκτις ώραία, παρ' έμοῦ τί θέλεις ; Εἰς τὰς πλινγὰς καρδίας αποκλήρου ὡς βάλαμον αἰγλήεν επιτέλλεις ;

Κατέρχεται να μοι ανακοινώσης των κόσμων τα μυστήρια τα θεία ; Τάπλορητα της σφάιρας τα δπλώσης, εις ἡν θα σ' ανελεύσῃ η πρωία ;

Άπόκρυφός τις νοῦς σε κατευθύνει προς τον άλγούντα εν τῇ δυστυχία, και έρχεσαι, ὡς η ἡμέρα κλίην, να τον φωτίσης ὡς έλπίς γλυκεῖα ;

Το μέλλον έρχεσαι να φανερώσης, δπερ ποθεῖ η τάλανα καρδία ; Ἡ της ἡμέρας της μη τελευτώσης, άγνη άκτις μου, εἶσαι η πρωία ;

Το φῶς σου, φίλη, με αναρριπίζει, πληροῦμαι εκ παραφορῶν άρρητων, ο νοῦς μου προς τους πάλαι πτερυγίζει : Γλυκὴ μου φῶς, μη εἶσαι η ψυχὴ των ;

Ναι, ἴσως αι μακάριαι σκιαί των κατῆλθον εις του άλσους το πεδίον. Περὶ έμε δινοῦνται αι μορφαί των, και μοι παρίστανται αὐτοί πλησίον !

Άχ, αν ὑμεῖς, σκιαί πεφιλημένων, τῷ δντι εἰσθε, θέλω πᾶν έσπερας να μ' επισκέπτησθε μεμακρυσμένον από παντός θορύβου της ἡμέρας !

Εἰράνην και άγάπην να δωρῆτε εις την κατάπονον ψυχὴν μου, ὅπως οι της νυκτός δροσώδεις μαργαρίται ζωογονοῦσι τάνθη φιλανθρώπως.

Ναι, έρχεσθε ! . . . Άλλά πυκνοὶ χωροῦσιν, ζοφώδεις οι άτμοὶ προς τον αἰθέρα : Τὴν μελιχρὸν άκτινα μοι στεροῦσι, και συγκάλυπτει πάντα η έσπερα.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Η δεκάτη στροφή του ποιήματος τούτου μεταφράσθη υπό του Βλάχου (Αμαρτίνοῦ Ποιητ. Μελέτ. σελ. 22) ὡς :

Ίσως υπό το σχῆμά σου κατέρχονται ο σ υ μ φ ῶ ν ο ς, Εἰς τ' άλλας αι ψυχαί αι εὐτυχεῖς των

Ὡ ! εἴμ' άπέναντι θαρῶς της φίλης των εἰκόνας, Θαρῶς πᾶς τὰς λαλῶ, πᾶς εἴμ' έγγύς των.

Τὸ πρωτότυπον ὁμολογουμένως δεν έχει σαφῶς. Ὁ ποιητής λέγει :

Peut-être ces mânes heureux Glissent ainsi sur le bocage. Enveloppé de leur image. Je crois me sentir plus près d'eux !

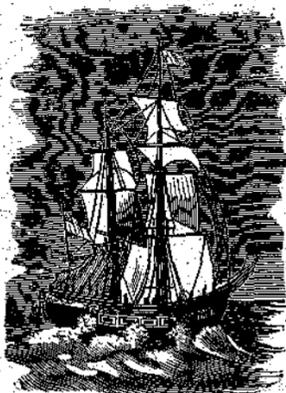
Άλλά νομίζω ότι η έννοια των δύο τελευταίων στίχων εἶνε η εἴης : Ὁ ποιητής ὑπολαμβάνει αὐτον έγγύτερον δντα προς τὰς μακαρίας εκείνας σκιάς, ἄ τ ε περιβαλλόμενος υπό των μορφῶν των ειδώλων των αποθανόντων φίλων (Enveloppé de leur image), κατελθόντων εις το άλλας δια της άκτινος της σελήνης) Glissent ainsi sur le bocage).

Κατά ταύτην δε την αντίληψιν έγένετο η έμῃ μετάφρασις

Ὅταν θέλης να λαμνησῃς τα περιστοιχόντα σε δεινά, θλίψεις, δυστυχίας, πόνους και ονυχίας, ταπεινώσεις, στερησεις κτλ. στρέφον τον νοῦν σου προς το άόρατον, την χάραν εκείνην της επάγγελίας, ἡν επιζητεῖ η διάνοιά σου και θέλεις λαμνησῃς αὐτά και εὖρες δντως ἡσυχίαν, γαλήνην και χαράν. Τούτο τί άλλο δηλοῖ ἢ ότι μετά τον παρόντα βίον προμηνηύεται μέλλουσα ζωή.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

(κοινωνική σελίς).

«Ο Ήλιος είχε πρό πολλού δύσει. Ο Ίούλιος έχωρει και ούτος προς την δύση του, εις δε τήνεκτισμένην παραλίαν, την υπό του σκίφωτος δλονέν περιβαλλομένην ως υπό πέπλου λευκοφαίου, όμως έπιδατων συνεκτρούτο, καταλαμβάνουσα τὸ κρηπίδωμα τῆς μικρᾶς ἀκτῆς τῆς κόμης Νέας Πέλλης.

«Ανέμενον ἐν μικρὸν πυρόσκαπον ἐφ' οὗ θὰ ἐπιδοῦζοντο μετ' ὀλίγον, ὅπως μεταδῶσιν εἰς Χαλκίδα χάριν τῆς ἐμπορικῆς ἐκείσε πανηγύρεως.

«Ανέμενον ἐπὶ πολὺ. Τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθῃ και τὸ ἀτμόπλοιον δὲν ἀνεφαίνετο ἐτι. Ἐνεκα δὲ τοῦ αἰσθητοῦ φύχους οἱ ταξιδιώται ἐθάδισον ἀνά τὴν ἀμμώδη ἀκτῆν, ἐνθα τὸ κύμα ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους φερόμενον, ἔθραυετο ἐκχέον ἥρμα ἀφρούς ἐπὶ μακρᾶς ἐκτάσεως, και οἱ πόδες αὐτῶν περιλούοντο πολλάκις ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐν τῷ σκότει.

«Ἐν τῇ ὁμάδι τῶν ταξιδιωτῶν, συγκατελέγετο και τις ῥακενδύτης πωγωνοφόρος ὡσεὶ πεντηκοντούτης, μετ' οὗ οἱ λοιποὶ διήρχοντο διασκεδάζοντες τὰς ὥρας, καθ' ἃς τὸ ἀτμόπλοιον καθυστέρει.

«Εἶναι τρελλός!» ἰθυθυρίζον γελῶντες και κομπάζοντες μεταξύ των οἱ ταξιδιώται και διήρχοντο πρό αὐτοῦ ἀποτεινοντες αὐτῷ παντός εἶδους σιωπτικᾶς και ἀνοήτους ἐρωτήσεις.

«Ἐπὶ πολὺ ὁ πτωχὸς γέρον ἐγίνετο οὕτω ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἐκείνων ἀνθρώπων, και τίς οἶδεν ὁποῖον πικρῶν τὸν σῆλον τῆς κατισπαρχαγμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνοια.

«Ἡ περιέργεια ὤθησε και ἐμε πλησίον του. Πόθος δὲ μ' ἐφλεγε νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ συνέγγυς τὸν παράδοξον ἐκείνον γέροντα, τὸ κλονιζόμενον ἐκείνο ἱερίπιον τῆς ζωῆς, ὅπως μάθω τὰ κατ' αὐτόν. Και ἐνῶ οἱ ταξιδιώται εἰσῆρχοντο τέλος εἰς τὰς λέμβους, ἅμα τῇ ἐμφάνισι μετ' οὗ πολὺ τοῦ πλοίου, και ὁ ῥακενδύτης βαρυαλγῶς ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος σεσηπίας ἀνεστραμμένης ἐν τῇ ἀκτῇ λέμβου, ἐγὼ πλησιάσας αὐτόν.

— Καλησπέρα, τῷ λέγω, φίλε μου.

«Ο γέρον ἀφορμὰς ἔχων κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ἔγειρας τὸ βλέμμα πρὸς με και ἀτενίσας βλοσυρῶς, μετὰ μικρὰν σιωπὴν μοὶ ἀπήντησε:

— Τί θέλεις; και ποῖος εἶσαι;

— Τίποτε, τῷ ἀπαντῶ μὲ ὕφας γλυκῦ, εἶμαι μόνος, και ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ἡρώτησε και ἐμὲ ἂν ἔχω τὴν ὄρεξίν σου; ὕπελαβεν ἀμέσως ἐκείνος. Ἰδοὺ!... τὸ πλοῖόν μου φθάνει μετ' ὀλίγον εἰς τὸν λιμένα, ἐξηκολούθησεν ἐνθους, τὰ φορτία του ἐπωλήθησαν εἰς τὴν Ὀδέσσα... κομίζει χρυσὸν ἀφθονον... θὰ βοηθήσω τὸ κράτος, θὰ ἡμερώσω τοὺς κακοῦργους, θὰ ἰδρῶσω τραπέζας... θὰ σώσω οἰκογενεῖας... και...

«Ὅντως εἶναι φρενοβλαβής! διελογίσθη, ὁ ἀτυχής!»

— Ναι, ἐξηκολούθησεν, ἔρχεται... ἅμα φάση θὰ ἐκδικηθῶ διὰ τοῦ χρυαίου μου ὄλους, θὰ καταδιώξω τοὺς ἀθλίους ἔχθρους μου μέχρι τῆς Μαρσιλλίας...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστραπὴ δέσχεσε τὰ νεφελώματα, ἅπας ὁ κόσμος διεφωτίσθη, αἱ κορυφαὶ τῶν ἐναντὶ μας ὕψι-τένων ὄρεων τῆς Εὐβοίας ἐφάνησαν ἐν πορφυρᾷ ἀναλαμπῇ κυμαίνουσαι, και!

— Βοήθεια! βοήθεια! κραυγάζει αἴφνης ὁ ῥακενδύτης.

και με ἀρπάζει ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὄλος ἐξω φρενῶν.— Δολοφόνε, μοὶ λέγει, ἤλθε νὰ με φονεύσης, ἀλλὰ θὰ σοὺ δείξω ἐγὼ, θὰ σε πνίξω σὰν γατὶ.

Εὐτυχῶς δὲν παρεζήγησα τὸ κίνημα αὐτοῦ ἀντίστην και αἱ δυνάμεις μου ἐνεργῶσαι λελογισμένως και ταχύτερον ὑπερίσχυον τῶν προσπαθειῶν ἐκείνου και κατώρθωσα μετὰ πολλοῦ ἀγῶνος νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἄς ἀνέλθωμεν εἰς αὐτὸν τὸν κάβο, μοὶ λέγει τέλος, μετ' ὀλίγον, ἄς βίψωμεν τὴν ἀγκυρα, ἡ ζάλη παρήλθε τὴν πρῶταν φεύγομεν.

— Ναι, τῷ λέγω, καπετάνιε νὰ φύγωμεν.

— Τί κάθησαι, εἰτα ἐπανέλαβεν, ὁ κίνδυνος δὲν παρήλθε στρέφατε ἀριστερά... ὀλίγον δεξιὰ... εὐθείαν γραμμὴν... κρατήσατε.

Και αὐθις ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς σεσηπίας λέμβου, στηρίζας τὸν ἀγκῶνά του ἐπὶ τῆς κεκρωτῆμένης κερίνας, ἀποβλέπων πάντοτε πρὸς τὸ νεφελώδες στερέωμα, τὸ ὁποῖον ἐξεταίνετο ὑπεράνω ἡμῶν ὡς μακροτάτη ὀθόνη και ἐπεδόθη εἰς σκίψεις μελαγχολικὰς, αἵτινες μ' ἔφερον εἰς συνάισθησιν ψυχολογικῆς μελέτης.

«Ἀγνώμων πολιτεία! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν μετ' ὀλίγον, σκεπτόμενος ἐπὶ τοῦ αἰωτέρω συμβάντος, ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν εἶναι ἀδικος, ἀλλὰ μόνος ἡμεῖς. Πρὸ μᾶς στιγμῆς οἱ ταξιδιώται διήρχοντο τὰς ὥρας τῆς ἀνίας τῶν χλευάζοντες ἐν ὁμοίον πλάσμα των, πρὸς ὃ τὸ πεπρωμένον ἐπέκλωσε σωρείας δυστυχῶν.

Οὐδεὶς τὸ εὐσπλαγγίσθη, οὐδεὶς τὸ ἀνεκούφισε, οὐδεὶς τὸ περιθάλψε. Δὲν εὗρεν ἠχῶ εἰς πονετικά στήθη ἢ κλαυθμηρὰ τῶν ὠχρῶν γειλῶν του κραυγῇ. Τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς ἐδούνετο ἐν τῇ ζάλῃ τῆς κεφαλῆς.

Και διατὶ πανέρημος; Μήπως δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ φιλανθρωπία; Εἶναι λοιπὸν αὕτη τὸσον ἀπρόσιτος εἰς τὰ ὄρρανα ταῦτα τῆς μοίρας, εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης... Εἶναι τρελλός! και τοῦτο ἀρκεῖ, ὅπως ἡ ὕγις μερὶς τῆς κοινωνίας χλευάση, σκάψη, ἐμπαίξῃ. Και ὁμως αὕτη ἡ φαινομενικῶς ὀ γι ἢ γ μερὶς εἶναι ἡ μάλλον νοσηρὰ και χρῆζουσα μείζονος περιθάλψεως. Ναι! ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁδοιπὸρος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, και ὅ,τι δῆποτε συναντᾷ ὀφείλει διερχόμενος πρὸ αὐτοῦ ν' ἀφήσῃ εὐαρέστους ἐντυπώσεις και βεβίση πρὸς τὸν δρόμον του, ἂν τῷ ἐχάραξῃ τὸ στάδιόν του».

Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τὴν μικρὰν ἱστορίαν του συνεπῶς και τοῦ φρενοβλαβοῦς ἐκείνου γέροντος συνοψίζεται εἰς ὀλίγας λέξεις.

«Ἡ νησιώτης, παλαιμαχος τοῦ ἀγρίου κύματος. Πλειστάκις διεπόρευσε τὸν Εὐξείνον και ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἄκρον τὴν Μισσόγειον. Ἡ γολίττα του μυριάκις εἰσῆρχετο γαυριώσα εἰς τοὺς λιμένας μετὰ ποντοπορίαν μακροτάτην. Εὐθμοος κατὰ τινὰ ἀσέληνον τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου νύκτα ἔπλεε παρὰ τὴν Σκυρον, ὅτε αἴφνης προσκολληθὲν τὸ πλοιαρίον του ἐπὶ τινος ἀποτόμου βράχου, κατεστράφη τέλειον μεταβληθὲν εἰς συντρίμματα, ἐκτὸς μικρῶν τινῶν τεμαχιῶν, ἅτινα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας περιδινούοντο ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, πένθιμα λειψανα τοῦ ναυαγίου. Ὁ ναυκληρῶν εἰκοσαετής υἱὸς τοῦ ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ οἴακος και παλαιῶν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἀπώλετο μετὰ τεσσάρων ἄλλων ναυτῶν.

Εἶθε και ὁ τρελλὸς ἤδη πατὴρ του νὰ τὸν ἠκολούθει. Σήμερον δὲν θὰ περιεπλανᾶτο ἀνά τὴν χλευαστικὴν κοινωνίαν. Τὸ χάμα τοῦ τάφου του, ἂν μὴ ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης ἢ ἡ ἀμμώδης ἀκτῆ, θὰ ἦσαν ὑποφερτώτερα τῆς κοινωνίας, ἐν ἣ σήμερον σῦρει τὸ κατακεπονημένον σαρκίον του. Τουλάχιστον εἰς τὰ βᾶθη τοῦ τάφου ὑπάρχει ἡ αἰωνία γαλήνη.

Ἄλλὰ φαίνεται ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκην και τῶν τρελλῶν της! Kyr-Kos

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΡΩΙΤΣ-ΝΙΕΓΟΣ
Ἡγεμὸν τοῦ Μαυροβουνίου

ΜΙΑΕΝΑ
Ἡγεμονίς τοῦ Μαυροβουνίου

ΕΚΑΡΟΜΗ ΑΠΟ ΣΥΡΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΡ ΟΝ

(Νεανικὴ ἀμύμνησις).

Αἰμοσταγῆς ὁ ἥλιος προβάλλει ἐκ τινῶν νεφῶν, ἅτινα ἐπικαθῆνται τῶν ὄρεων τῆς γειτνιαζούσης Τήνου και πορφυροὶ τὰς πέριξ νήσους, αἵτινες καλύπτονται ὑπὸ λευκοῦ ἐτι πέπλου. Ἡ θάλασσα ἀπλοῦται πάλλευκος ἔκ τῆς πολλῆς γαλήνης, διότι οἱ ἀνεμοὶ φυσικῶς καθυδούσιν εἰς τοὺς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου.

Τὴν αἰγὴν τοῦ ἠόχου αἰγιαλὸς διακόπτει αἴφνης ὁ ἦχος τῆς ἐπὶ τῆς σημαιοστολιστοῦ θαλαμηγοῦ «Ἰριδὸς» παιανίζουσης μουσικῆς μετὰ τῶν ὀξῶν τοῦ τροχοφόρου συριγμῶν. καλούντων τοὺς νεαροὺς βλαστῶς, μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου μας, ἵνα μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν εὐανθὴ νῆσον τῆς Ἀνδρου και ἐκεῖ εἰς ἓνα τῶν λιμῶνων τῆς πανηγυρίσσει τὴν πρῶτην τοῦ Μαῖου ἐν τῷ μέσῳ τῆς καλλιανθοῦς φύσεως.

Θάμα τερπνότερον! Αἱ χρυσίζουσαι τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀκτίνες, πορφυροῦσι τὰ πρόσωπα τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἐκδρομέων, ἢ προκυμαῖα πληροῦται πλήθους, και αἱ λέμβοι καταμέστοι, ἐν αἷς ὡς ἰδιάζον διακρίνεται ἡ γλαυῦ, πολυορχοῦσι τὸ ἀτμόπλοιον· οἱ δὲ μαθηταὶ χαριέντως ἀνέρχονται τὰς κλίμακας τῆς Ἰριδὸς, ὑπὸ τῶν ἦχων τῆς μουσικῆς.

Κόσμος πολὺς, ἐκλεκτός, ἐκτὸς τῶν Καθηγητῶν και μαθητῶν ἐπιβαίνει τοῦ ἀτμοπλοίου και ὀλίγα τοῦ ὠραίου φύλου, αἵτινες ὡς νὰ ἐξελέγησαν ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ, ἀναπληροῦσι τὴν μονότονον ἀσχημίαν μας. Ὁ πλοίαρχος δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τὴν ἕκτην ὥραν και μετ' ὀλίγα μόνον λεπτὰ εὐρισκόμεθα ἐξωθι τοῦ λιμένος. Ἡ γλυκύφογγος μουσικὴ παιανίζει ἀπαύστως, και τὸ ἀτμόπλοιον, ὡς νῆσσα νηχομένη, διασχίζει τὴν λευκοφόρον θάλασσαν και ἀφίνει διπλὴν ὄπισθεν διὰ τῶν τροχῶν του γραμμὴν.

Ἀπομακρυνόμεθα τῆς Σύρου και πλησιάζομεν τὴν Τήνον. Οἱ μαθηταὶ καθ' ἑμίλους εὐθύμως ἄδουσιν ἐν τῷ ἀτμόπλοίῳ, ὃ εἰς μάλιστα τῶν ὁμίλων ὑπὸ τὸν ἦχον πλαγυαύλου· τὸ δὲ ὠραῖον φύλον διεσκεδασμένον τῆδε κακίσει ποικίλλει τὴν ὠραίαν ὄψιν τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πληθους.

Μακροθῶν διακρίνεται τὸ στενὸν τῆς Ἀνδρου και μετὰ μικρὸν παραπλέομεν τοὺς ἀποκρήμους τῆς Τήνου βράχους και πλησιάζομεν αὐτό. Τὸ ἀτμόπλοιον τότε ὑπέκρινε εἰς φυσικὸν νόμον, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλήθους, τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ἀπώλλετο τὴν ἰσορροπίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς μικρᾶς κινήσεως τῆς πρὸ τοῦ στενοῦ θαλάσσης, ἤρξατο ταλαντευόμενον, και συνεπῶς και ἡμεῖς, τοῦτο ἤρκεσε νὰ διεγείρῃ και παρ' ἡμῖν ἀρετὸν θόρυβον, γέλωτα και τρόμον.

Διερχόμεθα τὸ στενὸν, ὅπερ ἔχει τὸσον μῆκος, ὅσον οὐδέποτε ἠλπίζομεν. Θαυμάζομεν παραπλέοντες τὴν Ἀνδρον, ὅτε μετὰ μικρὸν διερχόμεθα πρὸ τοῦ Κορβίου· οἱ συριγμαὶ δὲ τοῦ ἀτμοπλοίου και ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς μᾶς πείθουσιν εἰς τοῦτο και πάντες θαυμάζομεν τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν τῆς πολίχνης ταύτης. Ἐξακολουθεῖ ὁ παραπλοῦς και μετ' ὀλίγον ὁ φάρος μᾶς ἀναγγέλλει, ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὸν πρὸς δυ ὄρον. Εἶνε ἡ 9 ὥρα, ὅτε εἰσερχόμεθα εἰς μικρὸν ὄπισθεν τῆς πόλεως ὀρεῖσκον, πρὸ τοῦ ὁποῖου κείται ὁ φάρος, και ἀπέναντι αὐτοῦ πλησίον τῆς ἑσπᾶς μικρὸν φρούριον ἀρχαῖον, ἐνούμενον μετ' αὐτῆς διὰ μικρᾶς γεφύρας «Καμάρας» καλουμένης, ἐξ ἧς και ἡ ὀνομασία ὄλου τοῦ λιμένος.

Ἀνθοστάλοισι μᾶς περιεκύκλωσαν αἱ ἀναμένουσαι ἡμᾶς ἐκεῖ λέμβοι και κόσμος πολὺς συνέρχεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Ἐβῆλλθοι πρῶτον οἱ πολῖται και κατόπιν ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων οἱ μαθηταὶ, ὅτινες παραταχθέντες εἰς τὴν πλατείαν τὴν ἀνωθεν τοῦ τόπου τῆς ἀπο-

θάσεώς μας, κειμένην ἐτάχθημεν κατὰ στοιχοῦς καὶ μετὰ μικρῶν ἀνάπαυσιν ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸν προορισθέντα ἡμῖν λαμῶνα.

Πορευόμεθα ἤδη διὰ πλατείας καὶ ἀμαξιτῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως, ἥτις περιστοιχίζεται ὑπὸ ὑψηλῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων. Ἡ πόλις εἶναι ἀρκετὰ ὠραία. Εὐεργετικά τινα νέφη σκιάζουσι τὸν ἥλιον καὶ οὕτω ἡ πορεία καθίσταται εὐχάριστος, πρὸ πάντων ὅτιοι θαυμάζομεν τὴν περίεξ ἐν ἑαρινῇ στολῇ θάλλουσαν φύσιν, τοὺς ὠραίους κήπους τῶν Λαμύρων καὶ Μεσαρίας, τὰς ὑψηλὰς κυπαρίσσους, τὰς διακρινούσας αὐτοὺς καὶ τὰς ὑπὸ τῶν δένδρων κεκαλυμμένας ἔξοχικὰς οἰκίας. Μετὰ μιᾶς ὥρας εὐχάριστον πορείαν διὰ τῆς ἀμαξιτῆς ταύτης ὁδοῦ εἰσερχόμεθα εἰς στενὸν δρομικόν, ὅπου τὴν μουσικὴν ἀναπληροῦ ὁ μέλπων τοῦ ρυακοῦ ἤχος, ὅστις ἀναμιγνύμενος μετὰ τῆς μελωδίας τῶν κελαδούντων πτηνῶν ἀποτελεῖ ἐντρυφήμα ἑξαισιον.

Ἡ φύσις ἐνωδιάζει καὶ τὸ πᾶν καθυεῖται. Διερχόμεθα κάτωθεν μικρῶς ἀνθοστολιστοῦ γεφύρας, ἥτις παρὶστὰ εἰκόνα, τὴν ὅποιαν μόνῃ ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου εἶδεν ἵνα δημιουργήσῃ. Περιβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ ἀρμονικοῦ συμπλέγματος ἀνθῶν καὶ πρασιᾶς ἐκ τῶν φύλλων τῶν ὀρειῶν, ὡς ἀδαμάντινοι λίθοι πίπτουσι σταγόμενος ὕδατος διαυγεστάτου, ὅπερ εἰς τὰς βάσεις αὐτῆς σχηματίζει ρυακὰ. Τὰ πολυχρώμα τοπεῖα, αἱ διαυγεῖς πηγαί, τὸ μυριόφωνον τῶν πτηνῶν ἦχος καὶ τὸ μύρον τῶν ἀνθῶν δίδουσι πτέρυγας καὶ εἰς τὴν πεζοτέραν δίδουσι. Ὡ φύσις! πόσον εἶσαι μεγαλοπρεπῆς! καὶ πόσον ἐπαναπαύει τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ ὁ πολυποίκιλος πέπλος σου!

Φθάνομεν τέλος εἰς τὸ χαρῖον Μένιταις, ὅπου εἰς πλατεῖαν, ἐξωθεν ἐκκλησίας τινός, ἔχει παρατεθῆ γέφυρα ὑπὸ τὴν σκιάν πασσαλιῶν καὶ ἐπὶ τραπεζῶν ἀνθοστολιστῶν διὰ τοὺς ἐκδραμόντας πολίτας. Οἱ μαθηταὶ διασκορπίζονται ὑπὸ τὰς λεμονίας τῶν περίεξ κήπων, ἔξ ὧν ἅπας ὁ λόφος εἶναι κατάφυτος, καὶ ἐκεῖ γευματίζουσι διὰ τῶν ποικίλων ἰδεσμάτων, ἅτινα ἕκαστος εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ κομίσαι ἐκ Σύρου.

Τὸ γέφυμα δὲν ὑστερεῖ οἴνου καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ἡ εὐθυμία ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ζωηρότητός τινων καὶ τῶν ἰσχυμάτων.

Οἱ μαθηταὶ τότε συνέρχονται φαιδράτατοι καὶ τοποθετηθέντες ἐν χλοερῷ τοπεῖῳ μετὰ τῶν καθηγητῶν τῶν φωτογραφούντων. Μετὰ μικρὸν δὲ δοθέντος τοῦ σημείου συναθροίζομεθα ἐξωθεν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκινήσαντες ἐντεῦθεν, ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάλλον εὐθυμότεροι. Μὰς δροσιεῖ ἡ μυροδόλος τοῦ βουνοῦ αὔρα καὶ τὸ ὄμμα ἐκτεινόμενον μακρὰν εἰς τὸ βαθυκύανον πέλαγος, συναντᾷ τὰς ἐνιαχοῦ ἐγκατεσπαρμένας νησιδάς καὶ ἀφίσταται εἰς ἕκτασιν ἀτέρμονα καὶ μυστηριώδη. Ἡ καλλονὴ τῆς Ἀνδρου καταπλήσσει τοὺς πάντας, ὅτιοι εἶναι φυσικῆ, μὲ τὸ ἀπέριττον τῆς ἐνδυμασίας, μὲ τὸ ἀγνόν τοῦ προσώπου, μὲ τὸ ρόδινον χρῶμα, ὅπερ μόνον εἰς καθαρὸν ἀέρα ὑφίσταται, καὶ μὲ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο τῆς ἀθωότητος μειδίημα. Ἐανθαὶ καὶ μαυρομάται ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ μὰς ἐνατενίζουσι καὶ ὑπὸ ὑπὸ τὴν γλυκύφθογον μουσικὴν συναθροίζομεθα εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου καταλαμβάνομεν τὰ περίεξ καφφενεῖα.

Φωτογραφούμεθα καὶ πάλιν ἐνταῦθα πάντες ἡμῶν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἐγείρεται ὁ κ. Καίρης, τελειοφίτος τῆς φιλολογίας ὅστις προσφωνεῖ ἡμᾶς διὰ κατὰλλήλου λόγου, ἔξαρὰς τὴν ὠφέλιαν τῶν τοιούτων ἐκδρομῶν, ἀντιφωνήσαντος δὲ ὀλίγων τοῦ γυμνασιάρχου κ. Φραγκίδου. Βλέπετε εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸ δὲν λείπουν καὶ αὐτὰ διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ ῥητόν. Τὸ ἀτμοπλοῖον καλεῖ ἤδη ἡμᾶς ἀπαύστως, μετὰ μικρὸν δὲ ἀποχωριζόμεν τὴν νῆσον καὶ εἰσερχόμεθα φαιδρότατοι εἰς τὰς λέμβους, αἵτινες πλήρεις κατευθύνονται εἰς τὸ φορεῖον.

Πάντες εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὠραῖον φύλον καταλαμβάνει τὴν εἰσοδὸν τῆς Α'. θέσεως, οἰδὲ μα-

θηταὶ τῆς τετάρτης εἰσερχονται εἰς τὴν Β'. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος ἐκείνη τῆς θάλασσης κίνησις εἶχε παύσῃ, δὲν αἰσθανόμεθα παντάπασιν τὴν κίνησιν τοῦ ἀτμοπλοίου. Μὰς ριπίζει ἡ ποντίας αὔρα καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἤδη μεγαλοπρεπῶς εὐεται παραπλέομεν τὴν νῆσον καὶ μετὰ δύο ὠρῶν εὐχάριστον ἐντεῦθεν πλοῦν πλησιάζομεν τὴν Σύρον, ὅπου ὑποδέχονται ἡμᾶς διὰ φωσφῶρον τὴν θνη Μ. Μ. ὦραν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ὡς νὰ ἐπανηρχόμεθα ἐκ μακρινοῦ ταξιδίου. Μετ' ὀλίγον εὐρισκόμεθα πάντες φαιδρότατοι καὶ κεκμηκότες εἰς τὰς οἰκίας μας.

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

- Ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ ἔχει πλείονας τίτλους;
- Ἡ γυνὴ καὶ ἰδοῦ πῶς:
Διὰ τὸν φυσιολόγον, εἶναι ἡ γυνὴ τοῦ ἀνθρώπου.
Διὰ τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἡ σύντροφος τοῦ βίου του.
Διὰ τὸν ἰατρὸν, εἶναι ἀντικείμενον ἐξετάσεως.
Διὰ τὸν ἀσθενῆ, εἶναι νοσοκόμος.
Διὰ τὸν ἱερέα εἶναι ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἐπαγγέλματός του.
Διὰ τὴν κόρην εἶναι ὁ ὑπέρτης τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς.
Διὰ τὸν Ἀνατολίτην εἶναι ἐπιπλον τῆς ἀνάγκης.
Διὰ τὴν καλλιτέχνην εἶναι ἐμπνευσίς.
Διὰ τὸν ποιητὴν ἢ Μοῦσα.
Διὰ τὸν πλούσιον, εἶναι ἀντικείμενον πολυτελείας.
Διὰ τὸν πτωχόν, εἶναι κάρφος τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Διὰ τὸν φρόνιμον, εἶναι εὐτυχία.
Διὰ τὸν ἄσωτον, δυστυχία.
Διὰ τὸν υἱόν, ἀνεξάντητον ταμεῖον.
Διὰ τὸν σπουδαστήν, ἀνθος εὐώδης.
Διὰ τὸν ἐρωταμανῆ, ἀντικείμενον πόθου.
Διὰ τὸν λαίμαργον, ὄριμος πάντοτε καρπός.
Διὰ τὸν καταχρῶνον προῖξ, ἦτοι πῖθος χρυσοῦ.
Διὰ τὸν γέροντα, ἀθυρμάτιον.
Διὰ τὸν βλάκα, πτηνὸν μὲ πολλὰς φωλιᾶν.
Διὰ τὸν βασιλέα γέφυρα.
Διὰ τὴν ὑπέρτειραν ὑπόδειγμα.
Διὰ τὸν δικηγόρον, τροχὸς εὐχλωστίας.
Διὰ τὸν δημοσιογράφον, εὐχάριστος συντροφία.
Διὰ τὸν δημοσιογράφον, εὐχάριστος συντροφία.
Διὰ τὸν χειρόνακτα, βοηθός.
Διὰ τὸν ἀυλικόν, βιβλὸς τῆς κολακείας.
Διὰ τὸν παράφρονα, ρυαξ ἡρμίας.
Διὰ τὸν σχολαστικόν, τυφλὸν καὶ κωφὸν ὄργανον.
Διὰ τὴν συναναστροφὴν, ὁ κύριος παράγων.
Διὰ τὸν χορὸν, ζωηρότης καὶ εὐθυμία.
Διὰ τὸν καύτην, ἡ ἀγκυρα τῆς ἔρηξ.
Διὰ τὸν στρατιώτην, ἡ ἀγκυρα τῆς πειθαρχίας.
Διὰ τὸν ἔμπορον, ὁ σκοπὸς τῆς καταναλώσεως.
Διὰ τὸν δικαστήν, ὁ μίτος τῶν ἀπορρήτων.
Διὰ τὸν πολιτικόν, τὸ στήριγμα τοῦ κόμματος.
Διὰ τὴν σκηνήν, ἡ ἀποθέσις τοῦ φύλου τῆς.
Διὰ τὸν Θεόν, ἀπαραίτητον μέλος τοῦ ἀνδρός.
Διὰ τὸν διάβολον, τὸ βέλος τῆς φερέτρας του.
Διὰ τὴν φύσιν, ἡ συγκράτησις τοῦ γένους.

Η ΑΡΕΤΗ

(τῷ φίλῳ Πολυθίμῳ Λουΐζου)

Ὁ πλοῦτος εἶνε ἄστατος, ἐπιβουλόος δραπέτης, ἡ ἀρετὴ δὲ μόνιμος φίλος καὶ εὐεργέτης. Ἡ ἀρετὴ μόνη αὐτὴ δύναται εἰς τὸν θρόνον τοῦ Σαβαῶθ τοῦ Παντοκράτου νὰ ἀνάσῃ μόνον. Τὰ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ, ὅπου περικαλύπτουν τοὺς ὀφθαλμούς των μὲ πτερὰ, τὰ πρόσωπά των κρύπτουν νὰ συγχωρεῖς μετ' αὐτῶν καὶ νὰ πανηγυρίζῃς αἰώνια, διὰ παντὸς ἐκεῖ νὰ τριγυρίζῃς. Ὡ! τί χαρὰ αἰώνιος! τί δόξα εὐφροσύνης! τί στέφανος ἀμάραντος τῆς ἐλεημοσύνης.

Κ. Α. Βασταράκης.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Ἀφιερῶνται τῇ ἐξόχῳ καλλιτέχνιδι κ. Εὐαγγ. Παρασκευοπούλου.

Εἰς ἄηδὸν ζηλευτὸ καὶ μάγος ἡ γαλιὰ Σου
Υἱάνθοι φυτρώουσι στήν τὴν εὐμορφίᾳ Σου.
Ἄν ἐπὶ γῆς εὐρίσκοντο τότε στήν ἀρχαίτη
Γυναῖκες ἄλλαις θαυμασταί, πάλ' εἶσαι Σὺ ἡ πρώτη!
Γερμάτη πνεῦμα ἔκτακτο, σ' ἐθαύμασαν αἱ Μοῦσαι
Ἐπ' Ἐλικῶνος ἄλλοτε ἐπάνω κατοικοῦσαι.
Λέγουσι πῶς ἦτο κ' ἡ Σαπφῶ δραματικὴ μεγάλη
Ἰσως τὴν διεδέχθηκες, μήπως γεννήθη πάλι;
Ἀκόμη καὶ τὴν ἔξοχον ἐκείνην Ἀσπασία
Ποῦ τὴν ἐθαύμασε Ἑλλάς Ῥώμη τε καὶ Ἀσία.
Ἀκόμη καὶ ἐκείνην παρέδης στὴ Σοφία!
Ῥέει ἀπ' τὰ χεῖλη Σου ζωὴ ὡς νέκταρ καὶ ἄμβροσία.
Ἄπο τὰ μάτια σου περὶ ὅσον φλόγα ἢ εὐφροσύνη
Σκορπᾷς ὀλοῦθε τὴν χαρὰ καὶ βάλσαμο στὰ πάθη
Καὶ πάλιν τόσο συγκινεῖς ὡς τῆς φυγῆς τὰ βάθη!
Ἔχεις τῆς Κίρκης δύναμι, θεότης ἢ μορφή Σου,
Ἰποταγὴν δεικνύουσι κ' οἱ ὄφεις στὴ φωνὴ Σου.
Ὅταν προβάλλῃς σοβαρὰ μὲ βλοσυρὸν τὸ βλέμμα
Ποῦ εἶσαι Φαῦστα καὶ φορεῖς αὐτοκράτειρας στέμμα
Ὅλοῦθε φρίκη μὰς σκορπᾷς καὶ ῥίγος εἰς τὰ μέλη
Ἰπερφυῶς μιμούμενη, φιλοσοφίαν θέλει;
Λέγουσι καὶ ἄλλην ἔξοχον δῆθεν εἰς τὴν «Μερόπη»
Ὅπως ἐξέχετε Ἔσοις, κ' οὐτε στήν Εὐρώπῃ
Ἰπάρχει ἄλλη ἐγγραψαν ἐπικριταὶ ἀνθρώποι.
Ἰω. Σ. Σαρραμανθῆ.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

1 Λουλουδάκι μου δροσάτο
Λουλουδάκι μου μωμένον
Πᾶς ἔμεινα τὴν ἀλήθειαν
Λουλουδάκι μου καμμένο.
2 Πῆς μου τόρα λουλουδάκι
Ἡ ἀπρόπλαστη παρθένα
Ποῦ τῆς στόλιξες τὰ στήθεα
Εἶπε τίποτε γὰρ 'μένα;
3 Λουλουδάκι μου ποῦ χύνεις
Τὴ δροσιὰ σου ἔς τὴν καρδίᾳ μου
Ποῦ τῆς στόλιξες τὰ στήθεα
Τώρα περὶ εἶσαι σιμὰ μου
4 Ἀκουσε ποτὲ γὰρ 'μένα
Νὰ χτυπᾷ ἡ καρδίᾳ τῆς,
Ὅταν σ' ἐκρυβὲ ἔς τὰ στήθεα
Ὅταν ἦσσαν αἰμὰ τῆς;
5 Κάτω γέρουσι τὰ φύλλα
Λῆς κ' ἀρχίσαντες νὰ κλαίειν,
Καὶ μὲ ὄφι χλωμασμένην
—Εἶμαι ἄπονη μοῦ λένε.
6 Ἐμαρῆ τὸ λουλουδί
Καὶ τὰ φύλλα του σκορπᾷ,
Καὶ ἐψυχιστὰ μοῦ λέει
—Αὐτὴ περὶ δὲ σ' ἀγαπᾷ!

Μεσολόγγιον Στ. Μπαρβάνης

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πρόχειρος δοκιμασία τῆς ποιμότητος τοῦ ὕδατος.

Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε, ἐὰν ὕδωρ τι εἶναι καλῆς ποιότητος, πῶσιμον καὶ καθαρὸν;
Πράξατε ὡς ἑξῆς:
Λάβετε φιάλην περιέχουσαν μίαν ὀκτὸν ὕδατος ἐκ τοῦ δοκιμασθησομένου, ἐντὸς δ' αὐτῆς ἐμβαπτίσατε μικρὸν σακκίδιον ἐκ λινοῦ ὑφάσματος περιέχον τεμάχια τινὰ σακχάρους. Μετὰ 3 ἢ 4 ὥρας, ἐὰν τὸ ὕδωρ διατηρηθῇ καθαρὸν καὶ διαυγές, εἶναι σημεῖον, ὅτι εἶναι καλῆς ποιότητος καὶ πῶσιμον· τοῦναντίον δὲ, ἐὰν φανῇ τεθολωμένον.

Φ. Π.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΦΕΥΡΕΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΟΝΙΟΛΟΓΟΥΣ

Ἡ ἐν Παρισίοις γαλλικὴ Ἑταιρεία τῶν Βιομηχανῶν ἐξέθη- κεν εἰς δημόσιον διαγωνισμόν τὴν κατασκευὴν τύπου ἀναπνευστικῆς προσώπιδος ἀπὸ τῆς κόνεως δυναμένης νὰ προφυλάττῃ τὸ στόμα καὶ τὴν βίνα κατὰ τῆς εἰσπνοῆς ταύτης, καὶ ἥτις νὰ ἦναι ἐλαφρὰ, προσιτὴ εἰς πάντα τὰ βάλαντια, νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὴν ἀναπνοὴν καὶ θερμαίνει τὸ πρόσωπον. Διεύθυνσις, Monsieur le President de l'Association, 3 rue de l'Étoile, Paris. Βραβεῖον 600 φρ. ἐκτός τῶν τιμητικῶν μεταλλίων. Ἐὰν σπεύσασιν οἱ ἡμέτεροι ἐφευρέται καὶ μηχανικοὶ, διότι πρῶτος ἡμεῖς θὰ κάμνωμεν χρῆσιν ἐν Ἑλλάδι τοιούτων κατὰ τῆς κόνεως μηχανημάτων.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

«ΑΡΧΑΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ»

Προχθὲς ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαικοῦ Συλλόγου παράστασις, ἥτις ἐπέφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τῆς μουσικῆς αὐτοῦ σχολῆς κ. Διμέτων ἐψάλλεν ἀρμονικῶτα τὴν «Αὐτοῦλαν», τὸν «Ἐθνοφύλακα», «Βαρκαρόλλαν» καὶ τὸν «Ἐρβάνην», ἐπανειλημμένως δὲ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ κοινῶν τὰς ὠραίας ταύτας συνθέσεις ἐπανελάβε. Ὁ καλλιτέχνης κ. Τυπάλδος τῆ συνφιδιᾶ τῶν ἀδελφῶν Ραυτοπούλων ἀνέκρουσε διὰ μανδολίνου μέρη ἐκ τῆς «Αἶδα» τοῦ Verdi καὶ τοῦ deverture τοῦ Suppe, ὁ δὲ κ. Χρυσάφης ἐν ὠραῖο ἔθνη περιβαλὼν ἀπήγγειλε ἐτῆς Σουλιώτισσας τοῦ κ. Κ. Ξένου. Ἰδίᾳ δὲ μὲν τὸ λαμπρότερον μέρος τῆς παραστάσεως ἦτο ἡ ὑπόκρισις τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος Ε. Παρασκευοπούλου, ἥτις ὑπεδύθη σκηνῆς ἐκ τῆς «Φαῦστα» τοῦ κ. Βερναρδάκη (ἐταίρου τοῦ Συλλόγου) καὶ τῆς «Σκύλλας» τοῦ Σ. Βασιλειάδου. Προσεκλήθη δὲ πολλὰκι ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐν μέσῳ χειροροτημάτων καὶ ἐκπνευστικῶν ἐδέχθη ὠραϊάτατον ἐκ δάφνης καὶ κισσοῦ στέφανον μετὰ στέμματος ἐξ ἀνθῶν καὶ πολυτελῶν ταινιῶν ἐν αἷς χρυσοῖς γράμμασιν ἀνεγνώσαντο ἐὸ Ἀρχαῖκος Σύλλογος τῆ διαπρεποστάτη καλλιτέχνιδι Ε. Παρασκευοπούλου τμητῆς ἐνεκεν», παρ' αὐτῶν δὲ χρυσὴ ἦτο ἐκτετατωμένη λῦρα. Ἐκ τῶν νέων συμφωνιῶν ὑπερήρουν ἡ τοῦ μουσοργῶ κ. Ἰωσήφ Μαστρακίνη (ἐταίρου τοῦ Συλλόγου) ἐκ τοῦ ἀνεκδότου μελοδράματος τοῦ «Ἐλεάζαρος» ὅλος ὁ κόσμος ἀπῆλθε συναποκομίσας λαμπρὰς ἐντυπώσεις καὶ κατευχαριστήμενος ἐκ τῶν εὐγενῶν περιποιήσεων τῶν ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς παραστάσεως κ. κ. Γ. Ξενάκη καλλιτέχνου καὶ Φ. Πρίντζη, ἀμωρότερον μελῶν τοῦ δικ. συμβουλίου τοῦ Συλλόγου.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

245 Αἶνιγμα.

Ἐκ τοῦ ὀνόματος πτηνοῦ ἄν κόψῃς τὴν οὐρανὸν του κατόπιν καὶ τὰ πόδια του καθ' ἓν μὲ τὴν σειρὰν του, ἀναπληρώσῃς δὲ τὸ ἐν ἓνα μέρος τοῦ προσώπου μὲ ἄλλα καὶ ἀνόμοια — πῶς μὴ δυσπιστήσῃς— πῶς τὸ ὄνομα θὰ εὐρῆς; Ἡρωὸς ἐκ τῶν συγγράμων τῆν δόξαν ἀποκτήσαντος δι' εὐκλεῶν ἀγῶνων; Ἐκ τοῦ ὀνόματος δ' αὐτοῦ Ἐθελῶς δ' ἀποκτήσῃς σύνδεσμον τε καὶ Θεόν ἄν ἄνωσας τὸ χεῖρσις. Καὶ ἐὰν εἰς τοῦτο πάλιν ἄλλον χωριστὸν ποιήσῃς πλοῦτος τῆς Γαλλίας τ' ὄνομα θὰ μὰς χαρίσῃς, μὲ τὴν μένουσαν δὲ λέξιν καὶ τὴν οὐρανὸν ἐπίσης ποῦ τὸ βλέπει τις εὐκόλως ἐπὶ κτήνους καὶ ἀνθρώπου; Καὶ ἐκ τούτου πάλιν, τέλος, ἄν τὴν κεφαλὴν πετάξῃς ζωὸν τε καὶ ἀριθμὸν δίχως ἄλλο θὰ ἐξάξῃς; Διὰ τὰ τρία δὲ μὲν ταῦτα ἀνορθόγραφα θὰ γράψῃς, πλὴν πῶς μὴ ἐντραπῆς. —Εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸ πράξῃς.

246 Αἶνιγμα.

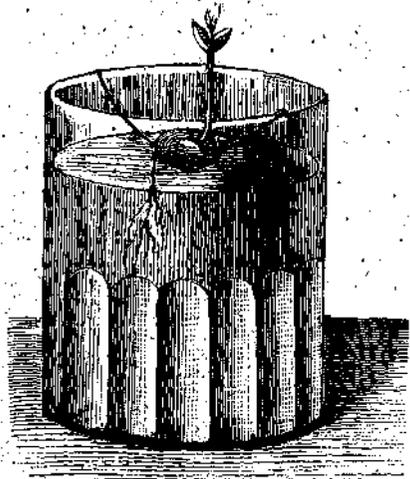
Τὰ γράμματα μεταλλάξῃς καὶ πρόσθεσε ἓνα πνεῦμα καὶ θὰ ἴδῃς πῶς εἶ.

247 Αἶνιγμα.

Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι κ' ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο μοῦ βάλῃς ἄνθος εὐόσμον θὰ γίνω καὶ ποτὶς μὴ ἀμφιβάλλῃς, ἀπὸ νῆσος ὅπου εἶμαι καὶ ἐπὶ πελάγους κείμαι.

Σαταναῆ Π. Ζαδέ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ Περὶ εὐκολοῦ πείραμα βοτανικῆς φυσιολογίας.

Ἴδου εὐκόλον πείραμα διασκεδαστικώτατον καὶ περιεργώτατον συνάμα, τὸ ὅποιον πάντες δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν ἀνευ πολλοῦ κόπου καὶ τῆς ἐλαχίστης δαπάνης. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ἔχητε εἰς τὴν διάθεσίν σας ὑάλινον δοχεῖον (ποτήριον) οἰοῦσθε οὐδὲν σχήματος καὶ τεμάχιον σπάγγου λεπτοῦ, νήματος ἢ σύρματος.

Λαμβάνετε λοιπὸν τὸν σπάγγον, διαπεράτε αὐτὸν διὰ μέσου βαλανιδίου τινὸς (δρυὸς ἢ καστανίου) καὶ προσκολλάτε εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ δοχείου, πεπληρωμένου ὄντος ἐξ ὕδατος κατὰ τὰ τρία τέταρτα αὐτοῦ μέρη, εἰς τρόπον ὥστε τὸ βαλανιδίον νὰ ἐμβαπτίζεται ἐν τῷ ὕδατι κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἡ βλάστησις θὰ ἐπέλθῃ τότε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑγρασίας καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἴδητε τὰς ρίζας τῆς ἀναπτυσσομένης βαλανίδου νὰ κατέρχωνται ἐν τῷ ὕδατι.

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁμοίως θὰ ἴδητε καυλὸν (στάχυος) μὲ φύλλα νὰ σχηματίζεται καὶ ἐξέρχεται διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ καὶ σκληροῦ φλοιοῦ τοῦ βαλανιδίου. Ὁ μικρὸς δ' οὗτος καυλὸς θ' αὐξάνεται μετ' ἀρκετῆς ταχύτητος, προξενῶν θάλαμα ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων τοῦς φυσιολόγους καὶ τοῦς ἐν γένει ἀρεσκουμένους εἰς τὰ φυτολογικὰ πειράματα.

Τὸ ἀπλούστατον τοῦτο καὶ περιεργώτατον πείραμα δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ δι' ἀπείρου ἀριθμοῦ εἰδῶν κρομμύων καὶ φυμάτων, καὶ ἐν ταύτῳ νὰ γίνηται πρόξενον βοτανικῆς μελέτης καὶ πραγματικῆς ἐπιστημονικῆς ἀπασχολήσεως. Δι' ὅπερ πρότερον τοῦς ἡμετέρους φιλοπαίγμονας νὰ ἐκτελέσωσι τὸ πείραμα τοῦτο μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς φροντίδος καὶ ἐπιμελείας, καὶ διότι, μολοντί φαίνεται ἀπλούστατον καὶ εὐκολώτατον, ἐν τούτοις εἶναι εἰς ἐλιγίστους γνωστὸν ἐν Εὐρώπῃ· δὲν ὁμοιάζει δὲ ποσῶς μὲ τὰ πωλούμενα φυτολογικὰ κρόμμυα καὶ λοιπὰ τοιαῦτα εἶδη ὑπὸ τῶν πωλητῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἅτινα ἐνέχουσι ἀργυρολογικὸν μόνον σκοπὸν καὶ οὐδὲν πλεόν.

Φ. Η.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Σ. Χ. Κ. Κέρκερα. Ἰπλόιστον ἐλήφθη. Βεβαίως δ' ἀριθμὸς σας ὑπάρχει καὶ ἐν κερδίσει θὰ εἰδοποιηθῆτε διὰ τῆς «Φύσεως». Συνδρομητῆς ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Ζ. Ἐργαῖθα. Σὰς εἰπομεν μόνον συνδρομητῶν ἔργα δημοσιεύονται ἐν τῇ «Φύσει» καὶ ἐν τῇ ὑποσχέσει ταύτῃ ἐδημοσιεύθη κτήνημά σας.—Σ. Μ. Μεσολόγγιον. Ἐχει καλῶς, ἀναμένομεν. Πονημάτια κατὰ σειράν.—Κ. Φ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Οὐχί, δὲν θὰ ἐκδώσωμεν φέτος ἐπετηρίδα.—Α. Μ. Ἐργαῖθα. Διεύθυνσις σας ἠλλάγη.—Α. Ρ. Ἄργα. Δελτάριον καὶ φέρεμα ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησιν.—Κ. Α. Μεσολόγγιον. Ὁ πρῶτος ἐνεγράφη. Ὁ δευτέρος πῶς ὀνομάζεται;—Σ. Μ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολαὶ συνδρομῆ καὶ πονημάτια ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Κ. Λευκωσίαν. Φύλλα σας ἀποστέλλονται καὶ σὰς γράφομεν.—Π. καὶ Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Δελτάριον ἐλήφθη, σὰς ἀπῆλθον.—Τ. Χ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἀ-

ποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα δι' ἀκατανόητον συμπεριφορὰν σας. Ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν θετικὸν ἀποτέλεσμα.—Β. Μ. Μούσκιον. Ἐλήφθη ἐπιστολή, ἀλλὰ συνδρομῆ οὐχί καὶ ἀγανακτοῦμεν κατ' ἀνταποκ τοῦ μας.—Α. Α. Ξελονάν. Ἀνταποκριτῆς μας καθυστερεῖ συνδρομὰς καὶ διὰ τοῦτο ἡ παρεξήγησις.—Γ. Κ. Σῆρον. Πονημάτιον σας ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς.—Γ. Α. Μικρομάτην. Ἐχει καλῶς ἀποστέλλομεν φύλλα, ἀλλὰ συνδρομῆ δὲν ἐλήφθη. Γράψετε φίλω.—Γ. Φ. Μεσσήνην. Ἀπαντήσατε παρακαλοῦμεν εἰς ἐπιστολήν μας.—Γ. Ι. Πιτέσιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν.—V. V. R. Paris.—Va bien. Prochainement vous aurez ce qui faut.—Β. Δ. Α. Στοενεσί. Ὅρισάτε μας καλεῖτερον διεύθυνσιν σας, διότι ἐπιστολὴ μὰς ἐπεστράφη.—Γ. Α. Κέρκυραν. Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν μεθ' ἀριθμοῦ λαχείου σας λαμβάνετε προσηχῶς.—Ν. Μ. Κόνσπολιν. Ζητούμενα φύλλα σας ἀποστέλλομεν ἄλλιν, ἔχει καλῶς, ἀναμένομεν.—Θ. Μ. Πάτρας. Συνεστημένη ἐλήφθη. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—Μ. Α. Σῆρον. Ἐχει καλῶς ἡσηχέτε.—Σ. Μ. Ο. Σπέτσας. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη, εὐχαριστοῦμεν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΜΩΔΙΩΝ

GRAND-OPERA ITALIEN

Ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Labruna

Πρώται ὑψίφωνοι, Elisa Walman καὶ Elisa Tazzi.
Ἀνθοψίφωνοι, Emilia Vittoria καὶ Cristina Albano.
Βαρύτονος, Francesco Ercolani.
Βαθύφωνος, Giovanni Rubele.
Κωμικός, Raffaele Sinagra.
Χορὸς ἐξ 28 προσώπων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν.
Δοθῆσονται ἐν ὄψ. 40 παραστάσεις.

Μελοδράματα.

Gioconda, Cavalleria, Payliacci, Otello di Verdi
Lucia, Traviata, Faust, Fra Diavolo, Marta, Jone,
Ruy Blas, Ballo in Maschera, Linda.

Ὅσον οὐπω ἄρχονται αἱ παραστάσεις τοῦ ἀνωτέρου κἀλλιστά συγκεκριμένου μελοδραματικῆς θιάσου ἐν τῷ θεάτρῳ Κωμωδιῶν, ὅπου πάντες εἰμεθα βέβαιοι θὰ σπείσωσι, ν' ἀκούσωσι τὰ ἐξοχα ἔργα τῶν διασημοτέρων εὐρωπαϊκῶν καλλιτεχνῶν. Χαίρομεν δὲ πολὺ, ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πρωτεύουσα στερεῖται καταλλήλων θεαματικῶν παραστάσεων, προλαμβάνει ὁ κ. Λαμπρούνας νὰ τέρψῃ τοῦς Ἀθηναίους διὰ τοῦ ἀρίστου ταύτου θιάσου του.

Αἱ συνδρομαὶ διὰ τὰς 40 παραστάσεις ὤρισθησαν ὡς ἑξῆς:

Θεωρεῖα μόνον δρ. 400

Καθίσματα πλατείας » 80

Ἐξέδρα » 80

Ἡ διεύθυνσις παραχωρεῖ καὶ ἡμισίαν συνδρομῆν.

Τὸ θεάτρον ἀνεκαινίσθη ἤδη πλουσίως καὶ κομψῶς, θερμαίνθησται δὲ διὰ τοῦ νέου συστήματος calorifère.

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ μελόδραμα τοῦ θεάτρον τῶν Κωμωδιῶν.

OCULAIRE VINOT

S'adaptant à toutes les lunettes, pour l'observation des astres, ne renversant pas les objets, susceptible de différentes puissances à volonté. Prix, 16 francs.

Lunette munie de cet oculaire

Prix, 40 francs.

Avec cette lunette, on peut voir l'anneau de Saturne
J. VINOT, COUR DE ROHAN, PARIS.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης τέως παράρτημα τῶν γραφείων τῆς «Φύσεως» μετεκομίσθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προαστείου.

ΠΑΡΑ ΤΙΝΙ καλλίστη οἰκογενεῖα ζητοῦνται εἰς ἡ δύο οἰκότροφοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατ' ἡ διδάσκεται καὶ ἡ γαλλικῆ γλῶσσα. Πληροφορία κατ' ἡμῖν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ.